

бивакъ въ ливадитѣ около шосето. При всичко, че мѣстото за бивакъ бѣ неудобно, понеже бѣ мокро, но уморяванъето и силното отпаданъе отъ дълговрѣменно неспанъе, застави войницитѣ и офицеритѣ да налѣгатъ въ почти облѣтитѣ съ вода ливади и нѣкои отъ тѣхъ заспахъ! Имаше нѣкои отъ офицеритѣ, които легнахъ въ обознитѣ кола, но повечето не спажъ. Началника на отряда назначи мене за началникъ на аванпоститѣ прѣзъ нощъта, която бѣ една отъ най-злитѣ, които прѣживѣхме въ сръбско-българската война: снѣжно-дъждовна, студена и тъмна до толкова, щото на двѣ крачки не се виждаше какво има, а пъкъ неприятеля бѣ подъ носа. При такива условия, да поставя човѣкъ аванпости и да ги провѣрѣва, е много по-лошо отъ да бѣде подъ куршумитѣ на врага въ разпаленъя бой. За възпомяване, азъ си спечелихъ единъ добъръ ревматизмъ въ глезена на дѣсната нога. Вѣрвамъ сжщо, че и на много други отъ участницитѣ, въ този походъ, тази нощъ е оставила по единъ souvenir.

На сутринъта — 6 Ноемврий — началника на отряда ми разрѣши да отидъ въ близкото село да отмразѣхъ нозѣтѣ си, които нечувствувахъ; принуденъ бѣхъ да разпорѣхъ ботушитѣ, за да ги изужъ. При отмразяванъето болкитѣ бѣхъ много силни, но благодарение, че минъ сравнително благополучно, и, слѣдъ като обухъ набързо направенитѣ опинци, възсѣднахъ коня и се върнахъ на бивака. Ако бѣхъ отишълъ въ селото $\frac{1}{2}$ часъ по-рано, възможно бѣ да ме плѣнѣтъ, защото тамъ бѣ нощувалъ единъ сръбски кавалерийски пикетъ, който току бѣ се вдигналъ и заминѣлъ за Брѣзникъ.

До 10 часа сутринъта нищо не бѣ прѣдприето противъ находѣщия се тѣй близко противъ